

Nummer 16	15. August 1907.	56. Aargang

Joseph Smith — en Mand lig Moses.

Tale af Ældste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndag Eftermiddag, 16. Juni 1907.

Jeg vil her benytte som Tekst et Vers af en af vore Salmer:

Hav Tak for Profeten, du sendte,
O Herre, paa denne vor Dag,
For Sandhedens Baune, du tændte,
Der aabned vort Blik for din Sag;
Hav Tak for hvert Gode, du yder
Dit Folk med saa gavmild en Haand.
Med Jubel og Fryd vi dig lyder;
O fyld os med Ydmygheds Aand!

Vi pleje at synge denne Salme i vore Møder, men hvor mange af os dvæle ved den fulde Mening af disse Ord og ved de store Ting, som Gud har udrettet for os i denne den sidste Evangeliets Uddeling?

Hvad var Herrens Hensigt med, at han sendte en Profet til Verden for at genoprette det evige Evangelium og befalede ham, at det skulde prædikes i den ganske Verden som et Vidnesbyrd, førend Enden skulde komme? Verden har forhen haft Profeter og Evangeliet, men aldrig før har Gud foraarsaget, at en Proklamation gik ud paa, at det var for sidste Gang, at Evangeliet vilde blive gengivet. Aldrig er en lignende Mission bleven given til Menneskene som den, der blev paalagt Profeten Joseph Smith, der staar som Hovedet for denne Uddeling, hvilken adskiller sig fra alle andre, idet den er Tidernes Fyldes Husholdning, der ifølge Guds Bestemmelse skulde „samle alt under eet Hoved udi Kristus", — Ting, som ere i Himlen, og Ting,

som ere paa Jorden. Det var Signalet til en stor Omvæltning i religiøs Tanke og Filosofi. Da Joseph blev udkaaret til at aabne Tidernes Fyldes Husholdning, var det af endog større Betydning for Verden, end da Moses blev oprejst til at lære Folket den sande Gud at kende, og lære dem, hvorledes de skulde tilbede ham paa en for ham antagelig Maade. Der er i Virkeligheden en stor Lighed imellem Moses' og Joseph Smith's Mission, og den sidste Dages Profet kunde med Rette kaldes „en Mand lig Moses". For at kunne vurdere denne Kendsgerning maa vi sætte os ind i nogle af Forholdene, som eksisterede, da disse store Mænd, disse Jehovas mægtige Tjenere og Repræsentanter, hver især stode frem og bleve satte i Spidsen for en evangelisk Uddeling som Guds Budbærere til Menneskene. Hvorledes var den religiøse Stilling? Hvilken Gud tilbade de? Hvilke vare deres Anskuelser med Hensyn til Livet, Døden og Udødeligheden? Lader os se, om vi kunne fremstille en Parallel-Sammenligning mellem de tidligere Tider og vor Tid.

De hedenske Guder. I Mose Tid var der i den da kendte Verden i det mindste tre store Centralpunkter for religiøs Tanke og Filosofi. Et af disse indbefattede Kanaans Land, hvor Israels Børn agtede at oprette et borgerligt Samfund. Et andet af disse Midtpunkter var Ægypten, hvorfra Verden har faaet meget af sin Civilisation, da den i sin Tid var en ældgammel Kilde til Folkeoplysning. Og atter et Centrum var Indien, Religionens og Filosofiens Vugge. Hvilke Guder tilbade disse Nationer? Jo, Kanaaniterne tilbade Baal og Astoreth, hvilke vare Symboler paa Solen og Maanen. Israeliterne bleve lærte at tilbede en usynlig Gud, en, som de kunde stole paa, men som dog ikke kunde ses eller høres, undtagen naar han nedlod sig til at lade sig se, hvad han i visse Øjemed gjorde for Moses og andre. Hine Afgudsdyrkere maatte absolut se og høre, førend de kunde tro, medens der af den hebraiske Nation fordredes, at de skulde tilbede uden at se, uden at høre, og de skulde modtage Vidnesbyrdet fra Mænd, som talede med Gud Ansigt til Ansigt. De maatte i deres Vandel udvise, at de gjorde Fordring paa at tilhøre en saa ædel Slægtlinje som den, der tilhørte Abraham, „de Troendes Fader". Der forlangtes af dem, at de skulde tro, at der hinsides Horisonten af denne dødelige Tilværelse var et almægtigt Væsen, som havde skabt og organiseret Universet — Solen, Maanen, Stjernerne, Jorden og alt, hvad de indeholder. Men Kanaaniterne, som omringede Israels Børn, kunde ikke slutte sig til Forestillingen om en usynlig Gud; de maatte idetmindste have Symboler til at forestille sig ham, og de forvekslede Symbolet med det, som det skulde fremstille; og selvfølgelig erfare vi, at de tilbade Solen og Himmellegemerne istedetfor Gud, som skabte disse Ting. Deres Fornuftslutning med Hensyn hertil var omtrent saaledes: Solen var jo den herligste Planet, de saa; Varmen, som bevirkede, at Jorden blev frugtbar, kom fra Solen, og til den og andre

Naturkræfter skænkede de deres Hengivenhed og Troskab, da de ansaa dem som de ædleste og højeste Genstande, de kunde tænke sig. De tilbade Solen som Baal og Maanen som Astoreth og dyrkede dem med tøjlesløse og ugudelige Ceremonier. Israeliterne bleve flere Gange besnærede og forførte af denne tillokkende og forføreriske Religion; deres Historie gennem Aarhundreder indeholder Advarsler fra Herren til dem og omtaler de Straffedomme, som han vilde lade komme over dem, der vendte sig fra den sande Gud for at tilbede det, som han har skabt.

Nede i Ægypten havde de en anden Slags Religion. De tilbade ogsaa de lysende Himmellegemer, hvilket alle hedenske Nationer synes at have gjort, men Ægypterne føjede til denne Gudsdyrkelse at tilbede Markens Dyr og Nilflodens Kryb. De troede, at Gudernes Aander havde taget Bolig i Oksen, i Krokodillen, Katten og Skarnbassen, og de bøjede sig ærbødig for disse Dyr og ansaa dem idetmindste som Symboler paa Guddommen. Hvis en Okse eller Ged, der i Ægypternes Øjne ansaas som hellige Dyr, skulde dø, da bragte det Sorg over hele Nationen, som om en Ulykke havde rammet dem, og de døde Dyr bleve begravne med kostelige og prægtige Ceremonier. Og disse Ægyptere vare Civilisationens Forfædre.

Langt borte i Indien tilbade de ogsaa Himmellegemerne, men føjede dertil Dyrkelsen af de fire Aarstider: Foraar, Sommer, Efteraar og Vinter, hvilke syntes at have haft og at have en vis skabende og oplivende Magt, paa en underordnet Maade. Hinduerne troede, at Aarstiderne var Tingenes Oprindelse. De dyrkede ogsaa det menneskelige Hjærtes Lidenskaber: Vrede, Frygt, Kærlighed, Jalousi o. s. v. Gud syntes for dem at være i alle Ting, og deres Guders Antal forøgedes, eftersom Aarstiderne, Lidenskaberne og Naturkræfterne fordrede det.

Moses og Kristus. Dette var Stillingen i Almindelighed, da Moses, den Guds Mand, stod frem. Hans egne Folk vare nedsunkne i Afgudsdyrkelse; de havde i Aarhundreder boet sammen med Ægypterne og optaget deres forkerte Ideer; da derfor Moses ledede Israeliterne ud af Fangenskab, og de lejrede sig ved Sinai Bjerg, medens han var steget op paa Bjerget for at tale med Gud, bleve de foruroligede over hans lange Udeblivelse og overtalte Aron, hans Broder, til at støbe dem en Guldkalv, der skulde forestille Ægypternes Gud Apis, og Israels Børn dyrkede denne Afgud, da Moses kom ned fra Bjerget. Der synes at være nedlagt en naturlig Higen hos Menneskene efter at kunne høre og se den Gud, vi tilbede. Det var en stor Prøve paa Abrahams Tro og Standhaftighed, at han, da han fik Befaling til at rejse ud fra det afgudiske Mesopotamien, det Land, hvor han oprindelig boede, forlod sit kære Hjemsted, sin Slægt og sine Venner for at tilbede den sande Gud, Himlens og Jordens Skaber, istedetfor at bøje Knæ for Skabelsen — thi den Tilbøjelighed er naturlig hos Mennesket. I Menneskens Søns Dage kunde

endog hans egne Apostler, som havde talt med ham, set ham gøre Mirakler og været med ham i Embedets Tjeneste, næppe tro paa ham, da han gik bort, og da han viste sig for dem efter sin Opstandelse, bleve de forfærdede og troede, han var en Aand eller et Genfærd og ikke en opstanden Sjæl, der havde nedlagt sit Legeme og paataget sig det igen; han sagde til dem: „Ser, at det er mig selv; føler paa mig og ser, thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har." Og da troede de. Men da en af dem, der var fraværende, — Thomas, undertiden kaldet den vantro Apostel, — kom tilbage, og hans Brødre fortalte ham, at Herren var opstanden, sagde han: „Uden jeg faar se Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro." Der Jesus følte Medlidenhed med Thomas og uden Tvivl var paavirket af den store Kendsgerning, at hans Apostler skulde være specielle Vidner til hans Opstandelse, berettigede til at se og høre og, hvis det gjordes fornødent, at føle paa Mesteren, som var opstanden fra de døde — medens Verden i Almindelighed skulde blive opfordret til at tro paa deres Vidnesbyrd, — da viser Jesus sig for Thomas og udbryder: „Ræk din Finger hid og se mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende." Og Thomas, der var overvældet af Vidnesbyrdet, faldt ned for Jesu Fødder og raabte: „Min Herre og min Gud!" Her tog Frelseren Lejligheden til at lære Apostlerne, der skulde gaa ud i Verden for at forkynde den opstandne Forløser, et stort Princip, med Forjættelse om, at „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Og han sagde til Thomas: „Efterdi du har set mig, Thomas, har du troet; salige ere de, som ikke have set og dog troet."

En forunderlig Filosofi. Dette var en meget forunderlig Filosofi. Det omstødte uden Tvivl nogle af deres forudfattede Begreber lige saa meget, som da han ved en anden Lejlighed sagde: „Hvo, som vil blive den ypperste iblandt Eder, skal være alles Tjener." Ligeledes da han bad dem ikke at hade deres Fjender, men elske dem — hvorved deres naturlige Opfattelser og Meninger om Ting bleve kuldkastede og et ædlere og højere Trossystem forenet med Gerninger blev grundfæstet i deres Hjærter. Det var en forunderlig moralsk Filosofi, maa jeg sige, at fortælle dem, at de vilde blive mere velsignede ved at tro uden at have set end ved at se for at kunne tro. Mennesket priser sig lykkelig, naar han bliver tilfredsstillet, men den største Lyksalighed og Velsignelse kommer gennem Opofrelse. Det gamle Testamente har mange Hentydninger til Guds Velsignelser, men de synes for det meste at være baserede paa Velstand; sandt nok, naar Velstand smiler, da er man velsignet, og naar Modgang trykker, da ere vi det modsatte. Dette var Aanden i det gamle Testamente, men Aanden i det nye Testamente, vor Forløsers Evangelium,

er: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det.“ Han vendte saa at sige op og ned paa den gamle Filosofi — eller med andre Ord, Evangeliet opslugte Moseloven, og Kristus indbød Menneskene til at annamme højere og ædlere Tænkemaader og Følelser. Derfor sagde han — hvad der aldrig vilde have opkommet i et uinspireret Menneskes Tanker: at det var saligere at tro paa Gud uden at have set ham end at være nødt til at se ham for at kunne tro.

Første og anden Prøvestand. Naar vi drøfte denne Fremsættelse i Lys af moderne Aabenbaring, da bliver det meget letfattelig. Vi, de Sidste-Dages Hellige, have Nøglen dertil i det aabenbarede Ord med Hensyn til Forudtilværelsen, en Tilstand, som kaldes den „første Prøvestand“, hvor Mennesket saa Gud Ansigt til Ansigt, forstod det, som nu er en Hemmelighed for det, og viste sin Nidkærhed ved at være villig til at adlyde, da de saa, hørte og omgikkes med Herren. Men i de dødeliges Verden fordres der en stor Prøve paa aandelig Retskaffenhed og Udholdenhed. Vi ere komne ud af vor første Prøvestand, hvor vi saa, hvad vi gjorde, og fortsatte ind i den anden eller denne nærværende Prøvestand, hvor det fordres af os at vandre fremad formedelst Tro; og dette er den store Lektie, der blev lært gennem Abraham og hans Sæd, hvorigennem alle Slægter paa Jorden skulde velsignes. I Medfør af hans egne vise Hensigter kan Gud vælge og har valgt visse specielle Vidner for at erklære, at de have set ham og hørt hans Røst; men det krævedes af den store Mængde af Israels Hus og Verden, der omgav dem, da det senere blev deres Mission at prædike Evangeliet, at de skulde tro uden at se, fordi denne Handlemaade var anordnet og egnet til at øve dem i Troen.

Gud kunde, hvis han ansaa det for gavnligt, forandre alt dette. Han siger, at om en Tid vil han udgyde sin Kundskabs Fylde over Jorden, at den skal være fuld af hans Kundskab, som Vandet skjuler Havets Bund, og det vil ikke længer være nødvendigt for En at sige til sin Næste, „kend Herren“, thi de skulle alle kende ham, fra den største til den mindste — men det forholder sig ikke saaledes for nærværende. „Alting har en bestemt Tid.“ Og ligesom det var i Apostelen Paulus' Tid, se vi saa at sige kun gennem et dunkelt Glas; „vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis, afskaffes.“ (1. Kor. 13 : 9. 10.) Ligesom Moselov havde fuldbyrdet sin Hensigt og blev efterfulgt af Jesu Kristi Evangelium, ligesaa vil vor nærværende Kundskab blive forvandlet til en stærkere og fuldkomnere Kundskab, da vi atter engang skulle se Gud Ansigt til Ansigt. Hvis vi bestaa den anden Prøvestand, som vi holdt den første, ved at udvise en Nidkærhed i den Grad, at vi bleve agtede værdige til at forfremmes ved at paatage os disse jordiske Tabernakler, —

de to forenede, Aanden og Legemet, udgør den menneskelige Sjæl, — da er Løftet givet os, som vi læse i den kostelige Perle Side 56: „Og de, der holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde tildel evindeligen.“ Dette Løfte indbefatter Legemets Opstandelse, som nu er dødeligt, men da bliver udødeligt, — et herligt Klenodie, givet til Mennesket som et Middel, hvorigennem evig Herlighed og Formerelse kan finde Sted.

Abrahams Velsignelse. Da Moses steg frem, fandt han Verden ifærd med at dyrke Afguder, og de kendte ikke den store Skaber. Moses var en Efterkommer af Abraham, der blev befalet at ofre sit Hjertes dyreste Skat paa Alteret, paa det at han kunde udvise sin Tro og Lydighed og gøre sig værdig til at modtage de store Velsignelser, som vare lovede ham, „at i ham og hans Sæd skulde alle Slægter paa Jorden velsignes“. I Moses blev noget af dette Løfte delvis opfyldt; Kristus skulde vistnok komme, og det gennem Abrahams Sæd, og som Verdens Frelser blev han den største Velsignelse for alle Nationer; men Moses, der kom før Kristus, blev ogsaa en Velsignelse for Menneskene, thi han talte med Gud, og han var et Middel til at frembringe de ti Bud, som ere Grundvolden til al civiliseret Retslære. Den kristne Verden som et Hele er Moses taksyldig for det aabenbarede Lys, som han mogtog fra Gud, og som er indbefattet i al vor Civilisation.

Det første Bud. Nu, hvad var det første af de Bud, som Moses lærte Folket, efter at Gud havde skrevet dem paa Stentavlerne? „Du skal ikke have andre Guder for mig.“ Men var dette Enden derpaa? Hvem var denne Gud, som sagde: „Du skal ikke have andre Guder for mig?“ Han var ikke Solen eller Maanen, Oksen eller Krokodillen; ejheller var han Frygt, Vrede, Had eller Kærlighed, som de eksistere i Menneskenes Hjærter. Han var ingen af Aarstiderne, men han var Solens og Maanens Skaber, og den, der styrer og regerer alle Naturkræfter. Han er den Gud, som har plantet de omtalte Lidenskaber i Menneskenes Hjærter; han har forordnet Aarstiderne, og han har sat Solen og Maanen paa den udstrakte Befæstning — Solen til at regere om Dagen og Maanen til at regere om Natten. Han skabte Jorden og alt, hvad den indeholder, samt Manden og Kvinden; han skabte dem aandelig, førend de bleve skabte i Legemet. Han var det store Væsen, som sagde: „Du skal ikke have andre Guder for mig.“ (Fortsættes.)

Familiebaandets Sammenknyttelse.

Præsident Roosevelt sagde i et Budskab, som han for en Tid siden sendte til Kongressen:

„Naar Familjebaandet slappes, naar Mænd og Kvinder tabe Agtelsen

for Familjelivet med alle dets nøjagtigt udførte Pligter og alle dets Ansvarligheder efterlevede, som et moralsk Liv fordrer, da staa de onde Dage for det borgerlige Samfund nær ved Døren. Der er Egne i vort Land, hvor Fødslernes Antal er mindre end Dødsfaldene. Der behøves sikkerlig ingen Bevisførelse for at vise, at frivillig Ufrugtbarhed, betragtet fra et nationalt Synspunkt og for Folkeracens Vedkommende, er ikke mer eller mindre end som den Synd, for hvilken Straffen er National-Død, Racens Undergang; en Synd, som ikke kan udsones; en Synd, som er en af de mest frygtede, i samme Forhold som Mænd og Kvinder, der gøre sig skyldige deri, ere i andre Henseender, saasom i Karakter, Legems- og Aandskræfter; dem, som det for Statens Skyld vilde være heldigt og gavnligt at betragte som Fædre og Mødre med mange sunde Børn, velopdragne, i Hjem gjort lykkelige ved deres Nærværelse. Ingen Mand eller Kvinde kan unddrage sig Livets Begyndelsespligter, enten af Fornøjelseslyst eller af andre Aarsager, og bibeholde sin egen Selvagtelse."

Unge Mand, har Du nogensinde omfavnet din kære Moder, som har elsket og draget Omsorg for Dig, og fortalt hende, at Du elsker hende, og takket hende for de Taarer, hun har grædt, og de Bønner, hun har bedt for Dig? Hun tror maaske, at Du elsker hende alligevel, om Du ikke forsikrer hende derom, men det koster kun lidt Anstrengelse at sige hende det; og dine Ord ville maaske bringe mere Glæde og Solskin i hendes Hjærte, end Du nogensinde har anet. Mangen en ung Mand vil betale saa meget som 2 Dollars for 3 Timers Leje af en Stadskarrét og køre omkring med en Pige, der er værd 75 Cents, og fortælle hende alle mulige skjønne Ting, som han kan optænke, og meget, som ikke er sandt, men anvender ikke 5 Cents eller 5 Minutters Tid om Aaret for at vise sin gamle Moder, at han holder af hende.

(Mt. Pleasant (Utah), Pyramid.)

Tankesprog. Ord træde oftere i Stedet for Tanken, end de ere dens Befordringsmiddel.

— Fortvivl ikke. Guds Forsyns Veje ere ligesom Flodernes Løb.

— Af alle levende Skabninger ere Menneskene de eneste, der gaar i oprejst Stilling. Lad deres Opførsel være ligedan.

— Djævelen kan ikke skade noget Menneske, undtagen naar det giver efter for Fristelsen. Heber C. Kimball.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 15. August 1907.

Medgang og Modgang.

Et gammelt Ordsprog siger: „Medgang skaffer Venner, Modgang prøver dem.“ Men har man i Prøvelsens Time funden en tro Ven eller to, da kan man være sikker paa, at de i Fremtiden ikke ere tilbøjelige til at svigte En. Uden Genvordigheder vilde vort nærværende Liv ikke have stort Værd i vor næste Tilværelse; thi de ere nødvendige for der at kunne sætte os istand til at skatte de Velsignelser, som Herren har lovet og henlagt for de trofaste, som ere udholdne indtil Enden. Mormons Bog siger i 2. Nephi 2. 11: „Det er nødvendigt, at der skal være en Modsætning i alle Ting.“ Modgang er det bedste Middel til at ydmyge Hjærtet og sætte dets Tillid og Fortrøstning til Forsynet, der med et kærligt og aarvaagent Øje overskuer og afhjælper vore daglige Fornødenheder. Det er sandt nok, at Medgang er behagelig til alle Tider, og naar vi anvende det, som den bringer, i rette Tid og Øjemed for det godes Forfremmelse, da gøre vi en Pligt, som paahviler os. Men naar Lykken uafbrudt i et længere Tidsrum tilsmiler Menneskene, uden nogen synderlig Modsætning, da ere de tilbøjelige til at blive sløve og ligegyldige og undertiden utaknemmelige overfor Gud, hvorfra alle gode Gaver komme.

Prøver og Modgang anspore os til at søge Herren om Kraft og Mod til at udholde dem; uden disse var der ingen Sejr at vinde og uden Sejr ingen Krone at forvente. Derfor burde vi med et Fremblik paa vor kommende Tilværelse anse dem som gode Tilskikkelser fra vor himmelske Fader, hvis Bryst svulmer af Kærlighed og Medlidenhed for alle sine Børn; og hans ædle Tanker overfor os ere saa smukt udfoldede i en af vore Salmer: „Du skal ikke skades af Prøvelsens Ild — at gøre dig ren, det er alt, hvad jeg vil.“

Som hans udvalgte Hellige burde vi rense og lutre os selv fra alle vore Skrøbeligheder og onde Tilbøjeligheder, der altid stride mod Aanden, og dette Arbejde er noget, der først og fremmest burde ligge os paa Hjærte. Hvis vi optage en Virksomhed med vort eget „jeg“ for at bringe os selv i Harmoni og Lydighed mod Guds Aands Vejledning, da skulle vi erfare, at vi ikke vilde have megen Tid tilovers til at finde Fejl ved vore Medmennesker. Det er os ikke nok, at vi modarbejde og prøve paa at underkue det onde under alle dets Skikkelser, thi det er blot den ene Side af Sagen, men vi skulde anstrenge os af alle vore Evner for at

fremme det Gode og især, naar Medgang og Lykken ere os gunstige, at bruge de Midler, som Herren skænker os, til at gøre godt med for hans Værks Forfremmelse her paa Jorden.

Hvor lykkelig er ikke den, der i Modgang som i Medgang med Tro og gode Gerninger stræber fremad mod Maalet og ikke lader sig forvilde eller forfærde af de mange Tillokkelser og Forførelser, som Verden er saa fuld af? Hans Formaal er at tjene Herren, lad saa komme, hvad der vil, thi han er altid forberedt paa det værste. Derfor, lader os under Evangeliets Lys stræbe fremad mod det fuldkomnere. „Og vi have det profetiske Ord mere stadfæstet, og I gøre vel, naar I give Agt derpaa, som et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjærter." (1. Pet. 1:19.) —J.

Afløsning. Følgende Ældster fra Utah, der have udført et hæderligt Arbejde for Evangeliets Udbredelse i Skandinavien, løses fra deres Virksomhed i samme for at rejse til deres forskellige Hjem: Albert Richard Petersen, fra København til Richfield; N. Chr. M. Andersen, fra Aalborg til Salt Lake City; Lars P. Thomsen, fra Aalborg til Ferron; Christian P. Christensen, fra Aalborg til Spring City; Christian L. Gregersen, fra Aarhus til Elsinore; John A. Israelsen, fra Trondhjem til Hyrum.

De afrejste fra Liverpool med Dampskibet „Republic" den 14. August.

Ligeledes løses, grundet paa Sygdom i Hjemmet, Ældste A. M. Nielsen fra at præsidere over Bergen Konference; han og hans Familje have vor hjertelige Sympati i deres Prøver.

Beskikkelse. Ældste Peter Borup beskikkes til at præsidere over Bergen Konference.

Forflyttelse. Ældste David Petersen forflyttes fra Bergen til Aalborg Konference og Alfred C. Nielsen fra Aarhus til Kristiania Konference.

Efteraarskonferencerne.

Efteraarskonferencerne bestemmes herved at afholdes som følger, begyndende Lørdag Aften og fortsættes Søndag og Mandag:

I Kristiania	14.	September
„ Trondhjem	21.	—
„ Bergen	28.	—
„ Aalborg	5.	Oktober
„ Aarhus	12.	—
„ København	19.	—

Søndagsskolerne ville holde Konference Søndag Formiddag; Præstedømmet holder Møde om Mandagen; Nadvermødet holdes Mandag Aften, og Kvindelige Hjælpeforenings Konference bestemmes til Tirsdag Aften.

Fra Søndagsskolerne og de Kvindelige Hjælpeforeninger udbedes indsendt en fuldstændig Rapport over det Arbejde, der er udført siden deres sidste Konference; Rapporten bør indeholde Antal af afholdte Møder, Antal Funktionærer og Medlemmer, samt den finansielle Forfatning og Udsigterne for Fremtiden.

„Mormonismen" og Bibelen.

Saaledes er Titelen paa et Skrift, som Hr. D. A. Parsons, en af de Syvendedags Adventistprædikanter, har udgivet, og som udspredes i Storbritanien og Irland af denne Sekts Medlemmer. En af vore Missionærer fik for nogle Dage siden et af disse Skrifter ihænde, og han affattede en Svarskrivelse til Hr. Parsons, hvori han paapeger hans urimelige Beskyldninger og fuldstændigt kuldkaster hans Argumenter. Vi gengive nedenfor en Prøve paa de Indvendinger, som Hr. Parsons har mod „Mormonismen", samt Ældstens Svar paa dem. Prædikanten begynder med et Angreb paa Mormons Bog som følger: „Hvis Hr. Smith virkelig havde fundet saadanne Plader, som der er fortalt, nedlagte i en saadan Indslutning eller Stenkasse, da var det af Vigtighed i højeste Grad, at Pladerne og Seerstenene, kaldet Urim og Thummim, ja selv Stenkassen, som var nær Jordens Overflade, vare blevne besigtigede af Videnskabsmænd og fremviste til alle fornuftige Personer, som maatte ønske at betragte dem. Men der paastaas ikke, at nogen, uden Joseph Smith, nogensinde har set Stenkassen i Højen, hvori Pladerne og de gennemsigtige Stene opbevaredes."

Ældstens Svar herpaa lyder saaledes: „Nu, Hr. Parsons! Hvad mener De, Folket i Storbritanien og Irland vilde tro om en Mormon-Ældste, hvis han gik omkring og forsøgte at overtale dem til at opgive deres Tro paa den hellige Bog Bibelen, fordi samtlige Beretninger gaa ud paa, at ingen uden Moses nogensinde har set Stentavlerne, hvorpaa Herren nedskrev de ti Bud til Israels Børn? Kan De, Hr. Parsons, sige mig, hvorfor Herren ikke opbevarede Stentavlerne samt Mannakrukken, Arons mirakuløse Stav og Pagtens Ark, og fremviste dem for Videnskabsmænd og alle fornuftige Personer, som maatte ønske at se dem?

Nej, det paastaas ikke, at nogen Person, uden Joseph Smith, nogensinde saa Stenkassen i Højens Skraaning, men hvad gør det til Sagen? Kunde De faa os til at tro, at Kassen var af større Værdi end dens Indhold? Det er vitterligt for Alle, at der var tre Vidner (og Jesus siger, at efter to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes),

som have erklæret med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen; at han bragte Pladerne og lagde dem for deres Øjne, saa at de saa dem samt Indgravningerne derpaa, og at de hørte Guds Røst, der bød dem, at de skulde bære Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad de havde set. Nu, Hr. Parsons, jeg kunde ønske at vide, hvorfor De har tilbageholdt alt dette for Folket? Antag, at en Mand stod anklaget for Retten for at have begaaet Mord, og der var 99 Personer, som sandfærdigt kunde vidne om hans Uskyldighed, hvad vilde De saa tro om en Sagfører paa Anklagesiden, hvis han gik til de 99 Vidner med Stikpenge for at formaa dem til at være tavse, paadet at den Anklagede kunde blive dømt? De vilde uden Tvivl sige, at han var en uærlig Mand; men alligevel anstrenger De dem for at skjule og fortie 99 Procent af det Vidnesbyrd, som er til Gunst for Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, og tilmed beder De Folk at forkaste denne Bog paa Grund af ufuldstændige Beviser derfor.

Det er sandt, at Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, de tre forhen omtalte Vidner, bleve af Joseph Smith udelukkede af Kirken; dette maa næsten anses som en af ham dristig Fremgangsmaade, hvis han, som De forsøger paa at faa Deres Skrifts Læsere til at tro, var en Bedrager og i Ledtog med disse Mænd om at paaføre Verden Mormons Bog som en Aabenbaring fra Gud. Hvorledes turde han gjøre det? Var han ikke bange for, at de skulde vende ham Ryggen som Forrædere? Nej, han var ikke. Han vidste, at de havde set en Engel; han vidste, at de havde set og haandteret Pladerne; han vidste, at de havde hørt Guds Røst, og at de ikke vilde vove at fornægte deres Vidnesbyrd. Men havde de ikke set disse Ting, men været Bundsforvandte med Joseph Smith i at udøve Bedrageri, da vilde han ikke, ligemeget hvor stor deres Forseelse var, have udsat sig for den Fare at afskære dem fra Kirken.

Dernæst kommer de otte Vidnesbyrd; de bevidnede, at Joseph Smith viste dem Pladerne, og at de haandterede dem med deres Hænder. De, Hr. Pastor, forkaster disse Vidnesbyrd, fordi tre af Vidnerne vare beslægtede med Smith, den ene var hans Fader og en anden en af hans Brødre; ogsaa fordi fire af de andre tilhørte Whitmer-Familjen. Efter min Opfattelse bestyrker dette Vidnesbyrdet snarere end at svække det. Lad mig nu forklare, hvad jeg mener: For faa Aar tilbage var der en Herre i de vestlige amerikanske Stater, som opdagede en meget rig Sølvmine; han var overbevist om, at han havde fundet en rig Skat og gik øjeblikkelig tilværks med at organisere et Minesyndikat for at udvikle denne Mine. Hvem, tror De, vare de første, han solgte Aktier til? Det var til hans Slægtninge og nærmeste Paarørende, hvilke alle ere blevne rige ved deres Indskud. Hvis nu denne Mand ikke havde haft urokkelig Tro paa denne Mines Rigdom, og at den lovede at blive en lønnende

Forretning, tror de da, at han vilde have modtaget sine Sønners, Døtres og Slægtninges Penge for at sætte dem paa Spil i denne Minespekulation? Nej, sikkerlig ikke; og det forholder sig paa samme Maade med Joseph Smith. Havde han været en Bedrager, havde han haft til Hensigt at forføre Verden og ved et listigt Bedrageri at føre Folk bag Lyset, da vilde han i det mindste have sparet sin stakkels Fader, Moder og Brødre derfra. Der var Folk nok i Verden til at forføre, om han ikke ledede dem paa Afveje.

Det forundrer mig ikke i mindste Maade at se fire af David Whitmers Brødre blandt de otte Vidner. Hvis jeg havde været i David Whitmers Sted, set Engelen, haandteret Pladerne og hørt Guds Røst, som han gjorde, da vilde det have været den største Glæde for mig at faa saa mange af mine Slægtninge som mulig til ogsaa at se Pladerne. Men jeg kan forsikre Dem, Hr. Parsons, at de sidste Dages Hellige stole ikke udelukkende paa Joseph Smith's Vidnesbyrd eller paa det, som de tre og de otte Vidner afgave. Joseph Smith bad ikke de Hellige om at stole paa hans eller noget andet Menneskes Vidnesbyrd, men han raadede dem til at bede til Gud i Jesu Kristi Navn og forsikrede dem, at hvis de vilde gøre det, da vilde Herren tilkendegive dem Sandheden om Mormons Bog. Her er Løftet: „Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg eder til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjærte og med fast Forsæt samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for eder formedelst den Helligaands Kraft; og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kende Sandheden af alle Ting.“ (Mormons Bog, Moroni 10. Kap. 4. 5. V.)

Der var imidlertid Tusinder af gode, oprigtige og ærlige Mennesker i Verden, som, da de hørte om Fremkomsten af Mormons Bog, ønskede at blive overbeviste om Sandheden heraf, og om den var en guddommelig Optegnelse. De vidste, at der havde været mange Forførere i Verden, og de ønskede ikke at blive bedragne. Maaske de selv ogsaa troede, at Joseph Smith var en Bedrager og falsk Profet, hvem ved? Der var dog een, som vidste, een, som kender alle Hjærters skjulte Tanker og Idrætter — han, som gav det Løfte til sine Børn, at om nogen fattedes Visdom, da skulde han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke. Til denne ene, almægtige Himmelens Gud, henvendte disse Tusinder af oprigtige og ivrige Undersøgere sig, og de bevidne, at de gennem den Helligaand fra ham have modtaget det Vidnesbyrd, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Mormons Bog var Guds Ord. Jeg har selv modtaget et saadant Vidnesbyrd. Det kan vel hænde, at De er tilbøjelig til at betragte denne Sag med Ligegyldighed, men lad mig spørge Dem: Ved De, at Jesus er Kristus? De svarer ja; da maa De have det Vidnesbyrd formedelst den Helligaand; thi Skriften siger ud-

trykkelig i 1. Kor. 12 : 3., „at ingen kan kalde Jesus Herre uden ved den Helligaand". Derfor paastaar jeg, at hvis Menneskene ved den Helligaand kunne erfare, at Jesus er Kristus, da kunne de lige saa vel gennem den samme Kilde erfare, at Joseph Smith var en sand Profet, og at Mormons Bog er en sand Optegnelse. Og dette er i Sandhed den Helligaands Sendelse — at vejlede Menneskene til al Sandhed. (Joh. 16, 13.)

Paa 3. Side af Deres Flyveskrift spørger De: „Men hvis Pladerne nogensinde eksisterede, hvorfor skulde da ikke ti tusinde Personer være blevne tilladte at se dem lige saa vel som de ovennævnte? En saadan Tilladelse vilde have været et stort Vidnesbyrd for, at Smith var sandfærdig i sin Paastand."

At gøre Brug af et saadant Argument var mere passende for en vantro end for en kristen Gejstlig. Kan De, Hr. Parsons, sige mig, hvorfor ikke Jesus viste sig for ti Tusinde Personer efter sin Opstandelse? Thi dette vilde have været et stort Vidnesbyrd om hans Guddommelighed og om Virkeligheden af hans Opstandelse. Sandt nok, Skriften siger, at han viste sig for fem Hundrede Brødre paa een Gang, men der er ikke efterladt os et Vidnesbyrd derom fra en eneste af dem. Og nu, De udgiver Dem for at være en kristen Prædikant; De prædiker Jesus Kristus og ham korsfæstet; De forsøger paa at faa Folk til at tro paa Kristus, og at han opstod den tredje Dag fra de døde. Hvor mange Vidner kan De fremføre, som erklære, at Jesus opstod fra de døde? Omtrent det halve Antal af dem, som vidnede om Mormons Bog. Sæt nu, at en Skeptiker skulde spørge Dem om, hvorfor Kristus ikke viste sig for ti Tusinde Personer efter sin Opstandelse, hvad vilde De saa svare ham? Det paafølgende naturlige Svar vilde ogsaa besvare Deres eget Spørgsmaal: „Hvorfor skulde ikke ti Tusinde være blevne tilladte at se Mormons Bogs Plader?"

Det var vist Jesus, som sagde: „Salige ere de, som ikke have set og dog troet." (Mill. Star.)

Skønne Fremtidsdrømme

have mange Unge, inden de have været ude i Livets Kamp. Alt smiler til dem i Ungdommens Vaar, og de tro, at der vokser idel vellugtende Blomster paa deres Vej, at Solen aldrig dølges af mørke Skyer, og at denne Tids Byrder ere lette at bære.

Naar de endelig ere komne gennem Barndomstiden med dens Tugt og Taarer, saa tro de, at det værste i Livet er overstaaet, at de ere naaede frem til Frihedens gyldne Tid, til den Tid, da de uhindrede kunne bade sig i Lykkens Sol og nyde af Livets Goder.

Med disse skønne Drømme staar mangen ung Mand og Kvinde paa

Hjemmets Tærskel og længes ud i Verden, tænkende paa den Tid, da han eller hun kunde faa Lov til at flyve afsted.

Og Hjemmet, hvor man saa mangen en Dag legede sorgfrit og lykkeligt, og nød saa megen Kærlighed, faar Skyld for, at man ikke tidlig nok kan vinde den Lykke, der higende lokker det unge Sind.

Saa fyldes Hjærtet med de store Tanker, og Hjemmet bliver trangt, og med forventningsfulde Fremtidsdrømme drager man bort derfra for paa egne Ben at søge sin Lykke i Verden.

Men saa forandres Sceneriet. — Verden er ikke saadan, som man tænkte sig den, da man stod paa Hjemmets Tærskel. Lykken var haard at vinde. De skønne Fremtidsdrømme bristede, og Haabet formørkedes.

Der kom Modgang paa Vejen, og man havde en Taare at fælde, ogsaa her, en Taare, som var meget hedere end den, som faldt paa Kinden i Hjemmet, hvor Moders ømme Haand tørrede den bort.

Lykkens Solskin fordunkledes, og man lærte, at Livet har sine Skyggesider, at der findes Torne blandt Blomsterne, og at Verdens Kalk ikke indeholder en ublandet Drik af ren Drue.

Derfor gælder det for de Unge at drømme med Maade, at drømme saaledes, at Hjemmet ikke stilles i Skygge. I Hjemmet have vi dog alle, med faa Undtagelser, oplevet den lykkeligste Periode af vort Liv paa Jorden. (Fra finske „Ungdomen".)

En mærkværdig Opdagelse i Ægypten.

En mærkelig Opdagelse er fornylig bleven gjort ved at bringe for Dagens Lys fem og tyve Blade af Kristi apokryfiske Udsagn i en koptisk Oversættelse fra et tabt græsk Originalmanuskript. Dette, det sidste af en Række arkæologiske Fund i Ægypten, fandtes for nogle Maaneder siden i Edfu i øvre Ægypten, i Nærheden af et gammelt koptisk Munkekloster. En af de Indfødte, der var ifærd med at rydde Stene af sin Mark, stødte uforvarende paa et lille Gravkammer, hvori fandtes et Antal Pergamentmanuskripter indbundne i tykke Papyrusomslag. Han solgte dem for nogle faa Pund Strl. til en arabisk Handelsmand, der atter solgte dem til en Kopter for £ 500.

Denne Nyhed spredtes snart udenom, og Repræsentanter fra de forskellige Musæer gjorde store Anstrengelser for at faa Skatten i Besiddelse. Den heldige Aspirant blev den velbekendte rejsende Opdager, Hr. de Rustafjaell, F. R. G. S., og han sendte Skrifterne til England, hvor et stort udenlandst Universitet senere har ansøgt om at faa dem at købe. Det er allerede bevist, at Manuskripterne ere de eneste i sit Slags, koptiske og græske, kirkelige Manuskripter fra det 9. til det 11. Aarhundrede, af stor arkæologisk Værd samt omtrent et Dusin græske Pa-

pyrus-Ruller fra det 6. Aarhundrede. Det, som er af stor Betydning, ere de fem og tyve apokryfiske Blade af Christi Ytringer i en koptisk Oversættelse fra et græsk Originalmanuskript; af hvilke oprindelig blot tretten Blade eksisterede — tolv i det franske National-Galleri i Paris og et i Berlin. Opdagelsen indbefatter ogsaa en Del af

Matthæus', Marcus' og Lucas' Evangelium, i græsk og koptisk;

Aabenbaringens Bog i koptisk;

Historien om Kosmos og Damiens Mirakler (dateret tilbage fra det 6. Aarhundrede);

En Prædiken af St. Pisenthios, i koptisk (dette Kopi er enestaaende);

En Prædiken af St. Cyril, Biskoppen af Jerusalem (351—386 f. C.) om det hellige Kors, i koptisk, fra et spændende græsk Originalmanuskript, som nu findes (dette er dog den eneste fuldkomne Udgave deraf);

Et enestaaende Manuskript i det nubianske Sprog, der omhandler St. Menos' Levnetsløb og det nicæiske Raad.

Kun Brudstykker af det nubianske Sprog ere hidtil opdagede, derfor ere de nye Fund af fortrinlig Rang.

Af en Fortale i et af Manuskripterne fremgaar det, at Munkeklosterets Navn, paa hvis Grund det blev fundet, var „St. Merkur ved Edfu Bjerget". (Mill. Star.)

Evangeliets Fremgang i England.

Den 10. f. M. blev een Person døbt i Wolverhampton, nær Birmingham; den 27. bleve seks Mænd og to Kvinder døbte i Bradford, og den 28. bleve fjorten Personer i London indlemmede i Kirken ved Daab. Fra disse Steder berettes der, at Herrens Velsignelse ledsager Missionærernes Arbejde, og at der er gode Udsigter for Evangeliets Forfremmelse.

Missionærernes Rapport for Juli 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	17	2599	269	2090	759	48	2		3
Charles Jensen	Aarhus	21	3318	323	2446	723	76	1	1	2
Lorentz Petersen	København	21	6750	241	5421	658	44	2		2
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	7621	2404	3704	438	41			
Søren Rasmussen	Kristiania	27	7045	1204	5567	1043	89	3		
Mathias J. Benson	Trondhjem	20	3566	1190	3578	772	41	4	1	
Totalsum for Missionen		125	30899	5631	22806	4393	339	12	2	7

Count Your Blessings.

(Oversat fra engelsk af Sofie Valentine.)

Kastes Du paa Bølgen om i Livets Nat,
Føler Du af alt og alle Dig forladt,
Tæl da Herrens Gaver, nævn dem hver især,
Og det vil forundre Dig, hvor rig Du er.

Kor. Tæl hans Gaver, som Du nyder her,
Tæl dem alle, nævn dem hver især,
Se, hvor Herren kærlig, mild og god
Daglig lader strømme ud sin Naadesflod.

Knuges Du af Kummer, er Din Byrde svær,
Synes Du, at Korset er for tungt, Du bær',
Nævn da alle Gaver, som Du har fra Gud,
Og da vil Din Sjæl i Lovsang bryde ud.

Ejer Du af denne Verdens Gods kun lidt,
Husk, at Gud han giver Himlens Rigdom frit,
Penge kan ej købe Dig i Himlen ind
Eller altid lette et betynget Sind.

Saa i Kampens Hede hold kun trofast ud,
Tab blot ikke Modet, sæt Din Lid til Gud,
Engles Hjælp og Bistand vil Dig blive sendt
Dag fra Dag, til Rejsens store Maal er endt!

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).